

žarek dobrote

6/XIII
junij
2015

glasilo slovenske karitas

25 let Karitas
v službi človekovega dostojanstva

TEMA MESECA

3 ••• Otroci nas potrebujejo

GRADIMO DRUŽINO

4 ••• Ranljivost sodobne družine kot izziv za pastoralno in karitativno delo

SOLIDARNOST MED NAMI

5 ••• Solidarnost z akcijami in pobudami

V LUČI STROKOVNOSTI

5 ••• Nasilje v družini, II. del

NA OBISKU

7 ••• Vzgajati za solidarnost

8 ••• Dejanja bližine

KOPER

9 ••• Umetniki za Karitas v Mariboru

9 ••• Dom Karitas v Soči vabi

LJUBLJANA

9 ••• Spoznaj samega sebe!

10 ••• Ni nam vseeno za sočloveka

11 ••• Dan služenja na Vrhnikih

MARIBOR

12 ••• Izlet v Mozirski gaj

MURSKA SOBOTA

12 ••• Domačija

13 ••• Tabor za otrok iz rejništva

NOVO MESTO

14 ••• Tudi dobrodelnost je del nas

15 ••• Ena človeška družina, skrb za stvarstvo

17 ••• Pomoč Karitas Nepal

18 ••• Pri Mariji pomagaj na Brezjah

18 ••• Zahvala

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

30. 5.–8. 6. Umetniki za Karitas Koper

1. 6. Srečanje Karitas vipavske dekanije

3. 6. Srečanje Istrske OK

8. 6. Srečanje DK Idrija Cerkno

9. 6. Srečanje Tolminske OK

12. – 30. 6. Umetniki za Karitas Novo Mesto

18.6. Tajništvo DK Ilirska Bistrica

20.6. Romanje ostarelih in bolnih na Brezje

23.6. Srečanje Goriške OK

1. 7. Srečanje Kraške DK

ŠKOFIJSKA KARITAS NOVO MESTO

18.6. Srečanje zaposlenih na Slovenski karitas.

Dolenjske Toplice – jasa v gozdu, »Zelena katedrala«

»Karitas prinaša vodo in življenje na uničene in sušne kraje sveta. Karitas je neskončni izvir ljubezni, ki je usmerjena v skupnosti po vsem svetu. Karitas je vrt resnice, dobrote in lepote – to so lastnosti (kvalitete), ki negujejo svet in ki so po besedah papeža Frančiška naše dragocene zaveznice v zagovarjanju človekovega dostojanstva, pri gradnji miru in sožitja med narodi in pri varovanju in skrbi za okolje.«

Kardinal Oscar Rodríguez Maradiaga
ob odprtju generalne skupščine
Caritas Internationalis 2015.

Pojdimo v naše gore!

Za sodelavce Karitas, ki si želite preživeti kak dan oddiha v naših gorah, tudi letos organiziramo pohod na sedmerna jezera, in sicer od 4. do 5. julija 2015. Pohod bo strokovno voden in ni zahteven.

Prijavite se lahko do 25. junija na Slovenski karitas (01 300 59 60) ali pri organizatorju pohoda Ludviku Stoparju (041 397 950, vsak večer po 20. uri). Ker je število udeležencev omejeno, pohitite s prijavi.

Pridite, čaka vas kar nekaj presenečenj.

• FOTO NASLOVNA in ZADNJA STRAN Andreja Urh •

tema meseca

OTROCI NAS POTREBUJEJO

Imre Jerebic

Marija in Jože imata štiri otroke, od katerih sta dva otroka s posebnimi potrebami. Prav zaradi njiju je mama ostala doma, zato je očetova skromna plača edini vir preživljanja. Dejan in David obiskujeta osnovno šolo, Nika in Teja pa šolo za otroke s posebnimi potrebami. Veliko je prevozov in stroškov za različne terapije. Pri Karitas že več let prejema pomoč v hrani pa tudi pomoč pri nakupu šolskih potrebščin. Lansko leto je mama vprašala: »Kdo da vse to, da nam lahko pomagata?« in odgovorili smo: »Dobri ljudje in čuteči otroci ...« Naj bo tudi letos tako.

V mesecu juniju kot že mnoga leta doslej začnemo z dobrodelno akcijo **Otroci nas potrebujejo**. Zbirali bomo materialna in finančna sredstva za pomoč socialno ogroženim otrokom s šolskimi potrebščinami. Stroški za septembrski prihod otrok v osnovno šolo so namreč za mnoge starše preveliko breme, ki ga sami ne zmorejo. Starši samo za enega osnovnošolca na začetku šolskega leta potrebujejo več kot 200 EUR. Še posebej velik strošek so delovni zvezki.

V lanskem letu smo samo s šolskimi potrebščinami pomagali 12.612 otrokom; skupna vrednost pomoči je znašala 337.128,95 €. Poleg tega je pomoč pri plačilu kosil, občolskih dejavnosti in prevozov za dijake v vrednosti 192.409,90 € prejelo 1239 otrok in dijakov, v projekta Botrstvo in Posvojitev na daljavo pa je bilo vključenih 218 otrok. Mnogo otrok je bilo preko leta vključenih v različne dejavnosti centrov za otroke in mlade, delavnice in različne oblike učne pomoči, srečanj in obdarovanj. Skupna vrednost pomoči je v letu 2014 znašala 799.297,85 €, prejelo pa jo je 26.688 otrok in dijakov.

Otrok, ki nas potrebujejo, je tudi letos veliko. Na primer otroci Katarine, ki je ostala sama s tremi šolo-obveznimi otroki. Andrej, Matej in Polona se radi učijo, v prostem času pomagajo mami na kmetiji, kjer se vsak dan bolj čuti, da manjka očetova roka. Oče se je namreč ponesrečil v gozdu. Zelo se trudijo, da jim ni treba prositi, vendar vsak dar sprejmejo z neverjetno hvaležnostjo. Hrano pridelajo doma, za plačilo stroškov in šolskih potrebščin pa je denarja premalo. Veseli bodo zvezkov in bona, da bodo lahko v knjigarni

kupili to, kar najbolj potrebujejo.

Preko poletja k pomoči vabimo ljudi odprtega srca, ki lahko nove velike črtaste

zvezke ali tempera barvice prinesejo na najbližjo Karitas ali darujejo finančna sredstva za pomoč otrokom na transakcijski račun: **Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, TRR: SI56 0214 0001 5556 761, sklic: 3620, namen: Otroci nas potrebujejo**. Dobrodelna akcija bo potekala preko poletja do začetka novega šolskega leta.

Upamo, da bomo tudi letos deležni kakega obiska, ki nam bo potrdil, da se nismo trudili zaman. Andreja in Bojan imata tri otroke, dvojčka Aneja in Tadeja ter hčerko Laro. Njuna hčerka Lara nam je lani na Karitas prinesla pisno zahvalo za pomoč, v kateri je zapisala: »V naši družini radi pojemo in se igramo, hodili smo v hribe in na morje, našo srečo je skalila izguba službe našega atija in bolezen mamice, zaradi katere mora večkrat k zdravniku v

Ljubljano. Teško nam gre, vendar smo prepričani, da bo tudi pri nas spet posijalo sonce, da bo ati dobil službo in da bo mama ozdravela.

Hvala za zvezke in vso pomoč ... ko bomo odrasli, bomo tudi mi pomagali otrokom.» •

gradimo družino

RANLJIVOST SODOBNE DRUŽINE KOT IZZIV ZA PASTORALNO IN KARITATIVNO DELO

dr. Barbara Simonič

4 Družina je prostor, kjer so prisotne številne dinamike. Je prostor globokih in pristnih, včasih pa tudi ranjenih odnosov. Ne glede na to, kakšni so odnosi v družini, ali je družina bolj ali manj idealna, še vedno je to šola človečnosti – v njej rastemo, se razvijamo, je prvi prostor evangelizacije, obenem pa prostor, kjer se prvič čutimo tako ali drugače »spoznani« kot osebe. Kot takšna je družina kraj, kjer se dogaja človekovo poosebljenje.

Da se vse to kar najbolj optimalno dogaja in teče, bi želeli, da so družine kvalitetne, dobre, blizu idealu. Vendar pa se resnična družina vedno nahaja razpeta v večplastnosti bivanja, kjer so prisotne svetlobe in sence – v tem je realnost družine, drugačne ni. Prav je, da imamo pred očmi ideal družine, kjer lahko govorimo o prisotnosti vsega lepega, kjer se udejanjata dostojno življenje in ljubezen. V resničnosti pa se izkaže, da so te prvine cilj in da je na poti do tja treba večkrat iti čez preizkušnje in izzive, kar je pravzaprav normalno in zdravo stanje. Bistvena lastnost procesa razvoja je namreč v tem, da se vedno najdemo pred izzivi, v katerih lahko zrastemo. Samo odnosi, ki bodo odpirali tudi izzive, dajejo priložnost za rast in novo učenje. Realni odnosi, če so res odnosi in če so pristni, tudi bolijo in ustvarjajo napetosti, niso nekaj izumetničenega. Zato lahko ob dejstvu, da je družina v zemeljski razsežnosti tudi preizkušana in nepopolna, prepoznamo potencial, ki pa bo izkoriščen le, če se bomo zmogli primerno soočiti s preizkušnjami. To pa je možno samo takrat, kadar ranjenost zamenja ranljivost.

Ranjenost članov družine se v realnosti vsakdanjega življenja pokaže, ko se znajdejo pred preizkušnjami, ki jih velikokrat spravijo na kolena. Čutijo prizadetost, nemoč, krhkost, krivico, čutijo se ranjene. V takšnih trenutkih je ključnega pomena transformacija občutka ranjenosti v občutek ranljivosti. Razlika med tema dvema stanjema je, da se osebe v občutku ranjenosti zaprejo vase, saj se bojijo biti še bolj prizadete, pri čemer je zaprtost obramba pred možnostjo nadaljnje ranjenosti. Ranljivost pa je stanje, ki ne označuje le neke pomanjkljivosti in s tem potenciala za večjo ogroženost, pač pa nastaja, ko se v ranjenosti odpremo, ko nam ni težko poka-

zati nepopolnosti in ko v tej krhkosti hrepenimo po varnem zatočišču, kjer bomo v ranjenosti sprejeti in zaščiteni. To pa je mogoče samo v okolju, kjer sta prisotna varnost in zaupanje. V tem primeru je ranljivost nekaj pozitivnega, saj v sprejetosti v svoji ranjenosti in v zavesti, da ne bo še bolj ranjena, oseba tvega, da opusti obrambe in skrivanje ter je odprta za rast in spremembo.

Zaradi tega je na tem mestu smiselna premislek, kako kot pastoralni ali karitativni delavci omogočamo družinam in družinskim članom občutiti ranljivost in v njej najti potenciale za spremembo in razvoj. Kako v resnici zagotavljamo občutke varnosti in sprejetosti – ali samo razmišljamo o tem in priznavamo, da je to potrebno? V vsakodnevni realnosti se srečujemo z družinami, ki se nahajajo v številnih ranljivih stanjih: veliko jih je samo z enim izmed staršev, število ločitev narašča, otroci so žrtve družinskih razprtij, očetje odsotni, izvaja se nasilje nad šibkejšimi, spolne zlorabe otrok, prisoten je individualizem, mnoge oblike sodobne revščine itd. Družinski člani v teh situacijah trpijo, so ranjeni in v tej ranjenosti tudi ranljivi. Potrebujemo pomoč in pri tem pristop, ki mora biti tak, da bo trpečim prišel blizu na način, da se njihova ranjenost ne bo še bolj poglobila, pač pa se bodo v svoji ranljivosti čutili nagovorjene, sprejete, in ne zavržene.

Kakor lahko odnosi bolijo in ranijo, imajo tudi možnost preoblikovanja. Tudi pastora in karitativno delo se uresničujejo samo preko odnosa. Če pristano na to, da je ranljivost potencial, potem moramo razmišljati v smeri, kakšni naj bi bili odnosi, ko pristopamo k ranljivim osebam. Če ranljivost pomeni krhkost, potem pomeni, da je potreben odnos, ki bo sprejemajoč, spoštljiv do stanja, v katerem se ranjeni nahaja, da se bo počutil slišane in nagovorjene. To pomeni, da bomo morali začutiti ranljivost in krhkost, pri čemer odpove vsako obsojanje ali pametovanje, kako bi moralo biti – deluje samo resnična empatična potopljenost v izkušnjo posameznika. Pot je samo v sočutnih odnosih ter spoštljivi drži do izkušnje posameznika, ne glede na to, kakšna je. To ne pomeni, da moramo zavreči svoja prepričanja in ideale, pač pa, da kljub morda drugačnemu lastnemu mnenju in pogledu na okoliščine resnično brezpogojno sprejmemo preskušane v njihovi izkušnji – lahko bi rekli z držo sočutne matere, ki sprejme svojega otroka v vsaki stiski, tudi če počne stvari, ki ji niso všeč, o čemer bomo razmišljali v naslednjem prispevku. •

solidarnost med nami

SOLIDARNOST Z AKCIJAMI IN POBUDAMI

Jožica Ličen

V zadnjem času je v javnosti vse več akcij in pobud za solidarnost, pomoč, zagovorništvo, pripadnost ... Vsak dan smo postavljeni pred izziv, ali nas to zanima, ali nas povleče, ali nas vznemiri do take mere, da smo pripravljeni na glas izraziti svoje mnenje ali se celo vključiti v tok dogajanja. Vedno znova je naša vest na preizkušnji, ko moramo tvegati in kljub nasprotovanju sveta zagovarjati neke vrednote. Resnično je današnjemu človeku težko ločiti zrno od plevla.

Pred takim izzivom smo se znašli v primeru družinskega zakonika. Sodelavci Karitas nismo bili pobudniki, vendar ob poznavanju stisk in težav družin, s katerimi se srečujemo, solidarnost s koalicijo »Za otroke gre« ne more in ne sme biti pod vprašajem. Zagovarjanje vrednot klasične družine je naša dolžnost, ni pa naša naloga pljuvati po tistih, ki mislijo drugače. Bila sem nagovorjena, da v domači župniji predstavim pomisleke civilne družbe ob družinskem zakoniku. Ni bilo lahko, saj vemo, da v domačem kraju ni nihče prerok. Po predstavitvi sem spoznala, da je bil strah nepotreben. Največja potrditev je bila izjava mladega očeta, ki je rekel: »Spoštujmo naše družine in ne sovražimo tistih, ki jim to ni dano.« Pa ne le v župniji, pri svojem delu se srečujem z ljudmi, ki so od Cerkve oddaljeni, vendar so v tem kontekstu zagovorniki družine, kot jo poznamo že tisočletja.

Naloga sodelavcev Karitas ni le zbiranje in razdeljevanje pomoči, temveč širjenje solidarnosti v vse pore cerkvenega in družbenega življenja. Ponosna sem, da je bil klic dobrote, ki ga je pred 25 leti organizirala Karitas, med prvimi klici po dobroti in solidarnosti v celotnem slovenskem prostoru. Čeprav je bil v začetku ta klic osamljen, je sprožil val številnih pobud in danes ob poplavi dobrodelnih akcij čutim, da se solidarnost med ljudmi širi in raste. Ne bojmo se konkurence, marveč z besedo in konkretnimi dejanji podprimo različne pobude, za katere smatramo, da kličejo po solidarnosti dobrega!

Pred leti, ko sem že začela misliti, da lahko vse naredim sama, mi je naš pater rekel: »Pusti tudi drugim, saj bi vsi radi prišli v nebesa!« In to velja za vse nas. Trenutno smo se srečali z vdovo, ki si sama ne zna in ne zmore pomagati. Streha potrebuje popravilo. Sodelavci Karitas lahko z darovi v župniji in solidarnostjo drugih dobrih ljudi poskrbimo za nabavo gradbenega materiala, toda popravilo strehe zahteva

več kot to. Najprej modrega človeka, ki bo ugotovil, kaj in kako. Mimogrede sem prosila za mnenje voditelja gospodarskega sveta v župniji. Vseskozi prevladuje miselnost, da gospodarski svet skrbi le za to, da cerkvena streha ne pušča. Tokrat se je izkazalo, da so možje v polnosti razumeli svoje poslanstvo. Šli so na ogled, pripravili seznam potrebnih stvari in že določili datum, kdaj bodo skupaj poprijeli za orodje. Res, solidarnost nima meja.

Pred nami so še številni izzivi. Z žalostjo in zaskrbljenostjo sledimo tisočem beguncem, ki jim uspe izkrcanje na sredozemske obale, ki jim uspe srečno pripluti v 'obljubljeno deželo'. Po drugi strani pred našimi očmi mnogi končajo življenje v vodi. Otroci, matere, mladi, očetje. Tudi tu je na preizkušnji naša solidarnost. Pojavljajo se pomisleki, kaj vse se bo pri nas spremenilo, če bodo črni prišleki prišli v naše kraje. Treba se je zavedati, da usmiljenje na daljavo ni dovolj, Gospod nam je jasno povedal, kaj nam je storiti, ko je rekel: »Tujec sem bil in ste me sprejeli« (Mt 25,35). Bomo znali, zmoogli?

Slovarju slovenskega knjižnega jezika pravi, da beseda 'solidarnost' pomeni podpirati nekoga ali se strinjati z mnenjem nekoga. Želim si, da bi sodelavci Karitas pod besedo solidarnost razumeli ljubečo skrb Cerkve za ljudi v stiski, bili glas revnih v družbi, predvsem pa postali ali ostali v službi človekovega dostojanstva. To pa je veliko več kot samo razdeliti kos kruha – a tudi to je potrebno. •

v luči strokovnosti

NASILJE V DRUŽINI, II. del

Milena Brumat

Nadaljevanje iz marčevske številke

O nasilju v družini se v današnjih časih veliko sliši. V medijih odmevajo krute zgodbe o nasilju v družini, ki se večkrat končajo s smrtnim izidom. Poročanje je največkrat senzacionalistično naravnano, dogodek se obravnava kot posledico enkratnega dejanja. Toda nasilje v družini je dolgotrajen in zakrit proces, pogojen z družbenimi in družinskimi normami, in se na žalost včasih konča tudi na tragičen način.

Zgodovina

V Sloveniji se je glede nasilja v družini začelo strokovno pisati po letu 1990, bolj množično pa po letu 1995. Tudi praktično delo se je začelo leta 1987 z okroglo mizo o nasilju nad ženskami (Priročnik za delo z ženskami in otroki z izkušnjo nasilja, Društvo SOS telefon). Kako zakrit je bil problem, kažejo prevladujoče miselnosti v zgodovini. Pred drugo svetovno vojno je veljalo, da je nasilje problem, ki izhaja le

iz revščine in alkoholizma, spodbudijo pa ga ženske same, kadar se ne podredijo dovolj ali celo želijo uveljaviti svojo voljo. Še prej pa je na splošno prevladovalo mnenje, naj bo žena podrejena možu v vseh pogledih, naj kuha in pere, kadar je mož slabe volje in pride huda ura, pa naj bo prijazna in pokorna. V obdobju po drugi svetovni vojni se o nasilju v družini ni pisalo, tudi prakse dela na tem področju niso bile razvite. Bilo je nekako spregledano področje. Nasilje je bilo videno kot posledica družinskega dogajanja, v katerem so vsi udeleženi, zato so odgovornost porazdelili med vse člane in članice družine.

Raziskava – stanje v Sloveniji

V Sloveniji je bilo narejenih kar nekaj raziskav glede nasilja v družini oziroma nasilja nad ženskami. V nacionalni raziskavi z naslovom Pojavnost nasilja in odzivnost na nasilje v zasebni sferi in partnerskih odnosih, ki je bila predstavljena leta 2010, avtorice Katja Filipčič, Vesna Leskovšek, Mojca Urek in Darja Zaviršek ugotavljajo, da **je 23 % anketiranih žensk v Sloveniji že imelo izkušnjo fizičnega nasilja od 15. leta starosti naprej, nekatere ga doživljajo že skoraj vse življenje.** Večina povzročiteljev (92 %) fizičnega nasilja je moških, 8 % pa je žensk. Najpogosteje je povzročitelj sedanjí ali bivši mož, bivši ali sedanjí izvenzakonski partner. Žrtve, ki so doživljale nasilje s strani žensk, pa so največkrat z njimi odraščale. Od 15. leta je **spolno nasilje doživelo 6,5 % anketirank**, najpogosteje v mladosti in v starosti od 40 do 49 let. Največji je odstotek **psihičnega nasilja, kar 49,9 %**. Največ psihičnega nasilja doživljajo ženske v srednjih letih, kar 40 %. **7 % anketirank je navedlo različne oblike premoženjskega nasilja, 6,1 % jih je doživelo omejevanje gibanja, stikov in osebne svobode.**

V Sloveniji je sedaj dobro razvita mreža organizacij, ki se ukvarjajo s področjem nasilja v družini, pomoči žrtvam nasilja, urejena je tudi zakonodaja za zaščito žrtev in preprečevanje nasilja ter sankcioniranje nasilnežev. Pri delu na področju nasilja v družini pa ugotavljamo, da se zakoni marsikdaj težko izvršujejo, veliko je težav, žrtve pa še premalo prijavljajo nasilje. O tem pojavu še vedno molčimo ali pa neradi govorimo, veliko žensk pa še vztraja v nasilnem odnosu.

Ženske o nasilju ne spregovorijo iz tradicionalnih razlogov; upajo, da se bo povzročitelj spremenil, da nasilnih dejanj ne bo ponovil, da se bo stanje umirilo in poboljšalo, samo malo morajo potrpeti. Veliko jih ne verjame, da jim pristojne službe in programi lahko pomagajo. Molčijo tudi zaradi strahu, da se jim potem ne bi zgodilo še kaj hujšega, matere se bojijo, da jih bodo označili za slabe in jim odvzeli otroke, strah jih je grožen pred maščevanjem nasilnežev.

Za veliko odnosov, v katerih je nasilje, je značilen vzorec, ki ga imenujemo **krog nasilja** (Nasilje nad ženskami – priročnik, Društvo za nenasilno komunikacijo). Razdeljen je v tri faze:

- **Prva faza je naraščanje napetosti.** V tej fazi povzročitelj nasilja ob običajnih življenjskih situacijah postaja vse bolj napet. Žrtev zato postane previdnejša in bolj prilagodljiva, povzročitelju hoče na vsak način ustreči, da bi se izognila nasilju. Vendar nič, kar naredi, nasilja ne more preprečiti.

- **Druga faza, faza povzročitve nasilja,** lahko nastopi v katerikoli obliki, kar pomeni, da se žrtev na nasilje ne more pripraviti, saj ne more predvidevati, kaj bo naredil povzročitelj. **Nasilje ni nikoli posledica vedenja žrtve, čeprav povzročitelj to tako prikazuje.**

- **Tretja faza je obdobje navideznega miru,** v katerem povzročitelj poskuša zmanjšati pomen nasilja ali prevaliti krivdo za nasilje na žrtev. Povzročitelj se lahko sramuje svojega dejanja, prepričuje žrtev, da se nasilje ne bo več ponovilo, se opravičuje, morda kupuje darila in je do žrtve prijazen. Ravno zaradi tega se žrtve v tej fazi težje odločijo za odhod, saj verjamejo, da se bo partner res spremenil.

Diagram nasilja: Nasilje nad ženskami – pravne poti v varno življenje žensk in otrok, DNK 2014

Ženske, ki preživljajo nasilje, najpogosteje molčijo zato, ker verjamejo, da se nasilje dogaja samo njim in da jim nihče ne bo verjel, ali pa da se nasilje dogaja večini žensk in se zato nimajo pravice upreti. Verjamejo, da same sprožajo nasilje in da so odgovorne zanj, ne verjamejo pa, da je lahko njihovo življenje drugačno, brez nasilja. Tudi povzročitelji molčijo o nasilju, ker so prepričani, da niso storili ničesar napačnega. Z nasiljem hranijo svoj ego in si ustvarjajo lažne utvare o svoji identiteti. Zakaj storilci potrebujejo taka stanja in dejanja, da ohranjajo svoje notranje zadovoljstvo in navzven normalno funkcioniranje? Odgovor je verjetno treba iskati v težavah v matični družini, nasilnem očetu, alkoholizmu, družbenih normah. **Vendar je za nasilje kriv le povzročitelj nasilja in za njegova dejanja ni opravičila.** Dejstvo pa je, da se še premalo dela s povzročitelji in vzroki za nastanek nasilja, saj moramo stremeti k zmanjševanju nasilja v družini.

V naslednjem prispevku si bomo podrobneje pogledali posledice nasilja, nasilje nad otroki in možne oblike pomoči. •

na obisku

VZAGAJATI ZA SOLIDARNOST

Igor Luzar

Na obisku pri Župnijski karitas Škocjan

Slovenska karitas letos praznuje 25-letnico ustanovitve. Temu so kmalu sledile ustanovitve tudi Župnijskih karitas. Kapilarna mreža Karitas se je vedno bolj širila. Župnija Škocjan, ki so jo dolga leta vodili salezijanci, je duha dobrodelnosti, ki so ga zajemali iz don Boskove karizme, gojila tudi med farani. Tako so že 15. januarja 1995 na pobudo tedanjega župnika Franca Brečka ustanovili Župnijsko karitas Škocjan. Tudi ko so pred leti salezijanci odšli iz škocjanske župnije, duh dobrodelnosti in solidarnosti ni zamrl, temveč so ga škofijski duhovniki, ki sedaj vodijo župnijo, še dodatno spodbujali in razvijali prav v okviru ŽK – ki je vedno bolj postajala nosilka vseh dobrodelnih akcij v župniji in širše.

Kakor povsod, začetki niso bili lahki, so nam v pogovoru zaupale članice ŽK: dolgoletna tajnica Jožica Strašek, ki je vodila ŽK od ustanovitve pa vse do leta 2014, ko je vodstvo predala v mlajše roke – sedaj ŽK vodi Danica Klobučar –, pri predstavitvi pa se nam je pridružila tudi Karmen Janežič. Dejale so: »Na začetku je bilo treba povezati in navdušiti ljudi, ki so s svojimi izkušnjami želeli delovati na področju dobrodelnosti.« Od prvih članov, ki so se pridružili Karitas, jih še danes, po dvajsetih letih, deluje deset. Ob ustanovitvi so imeli šestnajst članov. Vedno so skrbeli za pomladitev članstva. Tako delajo še danes. V ljudeh, še posebej mladih, je treba vzbujati čut za solidarnost ter jih navduševati, kako je mogoče osrečiti človeka.

Njihova prizadevanja so padla na rodovitna tla. Danes imajo v ŽK 24 rednih in 47 občasnih sodelavcev, skupaj jih je torej čez sedemdeset. Dela in aktivnosti jim tudi v sedanjih zahtevnih socialnih časih ne manjka. V soupravi te župnije je tudi župnija Bučka. S svojimi izkušnjami in konkretno pomočjo pokrivajo tudi to področje, tako da skupne akcije potekajo na širšem območju ter tako ni nihče izključen od potrebne pomoči. ŽK je že dobro usidrana v domačem okolju. Že od začetka tesno sodelujejo z Občino Škocjan, ki jim za njihovo delovanje namenja določena sredstva. Z občino sodelujejo pri skupnih akcijah, kot je občinski praznik oz. Knobleharevi dnevi, potem skupno srečanje za ostarele »Modrost in izkušnja«, ko se

zbere tudi preko sto starostnikov. Slednje organizirajo skupaj z občino, RK in Društvom upokojencev. Veliko akcij pripravijo skupaj z drugimi humanitarnimi organizacijami v kraju. Zavedajo se, da je sodelovanje nujno potrebno, ker je njihovo delo samo na ta način lahko bolj učinkovito.

Njihov krog delovanja je precej podoben delovanju drugih Župnijskih karitas: to je predvsem delitev materialne pomoči v hrani in obleki. Ob dobri evidenci, ki so jo ustvarili skozi minula leta, imajo dokaj jasno socialno sliko kraja. V letu 2014 je bilo prejemnikov njihove pomoči preko 540. V to številko so vključeni tako posamezniki kakor družine. Z ljudmi je treba ohraniti osebni stik, saj prav to, predvsem starejši in osamljeni, najbolj pogrešajo. V lanskem letu so opravili 285 obiskov na domu, v bolnišnicah in domovih za starejše. S svojimi obiski pokrivajo skoraj 30 vasi in zaselkov. V letu 2012 so posebej organizirali akcijo »Družine v stiski«, v okviru katere so pomagali tistim družinam, ki jih je socialna stiska najbolj prizadela. Veliko pozornosti širšega okolja so pritegnili z novo akcijo »Žalna svečka« oz. eko svečka. Gre za sveče, ki jih je mogoče stoodstotno reciklirati. Sodelavke Karitas so jih zapakirale v lično papirno embalažo. Ob slovesu od pokojnika mnogi namesto kupa sveč kupijo eko žalno svečko. Prispevek za svečko gre za dobrodelne namene. Na ta način tudi ekološko osveščajo ljudi. Akcija se je v kraju zelo dobro prijela, pravi Jožica Strašek.

Leta 2010 so v Škocjanu zgradili novo župnišče. Eden izmed prvih urejenih prostorov je bil namenjen ŽK. Po novem letu 2010 so lahko v njem že skladiščili humanitarno pomoč. Da je prav Karitas prva dobila svoje prostore, dokazuje, kako so ravno dobrodelnost v župniji postavili kot eno izmed pastoralnih priorit. Člani ŽK redno sodelujejo tudi pri obiskih starejših v Domu starejših občanov v Novem mestu in v Domu Impoljca. Pogosto varovancem v teh domovih pripravijo

posebne programe. V njihovi župniji že od 13. maja 2004 deluje skupnost Cenacolo, kjer se fantje po posebnem programu zdravijo odvisnosti. ŽK jim pomaga pri oskrbi s hrano in toaletnimi potrebščinami, fantje pa pomagajo župnijski skupnosti pri različnih fizičnih opravilih in s prevozi. Tako tudi njihova različnost bogati lokalno skupnost. Posebnost kraju daje tudi prisotnost romske skupnosti s skoraj tristo člani, ki živijo v bližnji Dobruški vasi. Kljub specifičnosti potreb te skupnosti so v ŽK z njimi našli številne stične točke, kjer so jim lahko v pomoč. Slika delovanja ŽK bi ostala nepopolna, če ne bi omenili velikih in katastrofalnih poplav, ki so prizadeli te kraje v septembru 2010. Hiter in strokoven odziv ŽK je skupaj z drugimi ublažil posledice te naravne nesreče. Takrat so se mnogi zavedli, kako dobro in potrebno je, da imajo v

župniji ustanovljeno tudi institucionalno obliko dobrodelnosti.

ŽK Škocjan je v teh dveh desetletjih več kot upravičila svoj obstoj. Navdih in duhovno energijo za svoje delovanje sodelavci dobivajo na številnih duhovnih obnovah znotraj ŽK in Škofijske karitas, ki se jih zvesto udeležujejo. Posebej pa se veselijo, da v njihove vrste vstopajo generacije mladih, ki nadaljujejo karitativno poslanstvo v tistem duhu, ki je bil lasten prvim članom ob ustanovitvi. Zavedajo se, da je treba ljudi vedno znova vzgajati za solidarnost in sočutje. •

8

duhovnost

DEJANJA BLIŽINE

papež Frančišek

Evangelij, Janez, 15. poglavje, nas povede v dvorano zadnje večerje, kjer slišimo novo Jezusovo zapoved, tako pravi: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (v. 12). In z mislijo na bližajočo se žrtev na križu doda: »Nihče nima večje ljubezni, kakor je ta, da dá življenje za svoje prijatelje. Vi ste moji prijatelji, če delate, kar vam naročam« (v. 13–14). Te besede, izgovorjene med zadnjo večerjo, povzamejo vso Jezusovo sporočilo, še več, povzamejo vse to, kar je On storil. Jezus je dal življenje za svoje prijatelje. Prijatelje, ki ga niso razumeli in so ga v ključnem trenutku zapustili, izdali in zatajili. To nam pove, da nas ljubi, čeprav si ne zaslužimo njegove ljubezni. Tako nas ljubi Jezus.

Na ta način nam Jezus kaže pot, po kateri hoditi za njim, pot ljubezni. Njegova zapoved ni preprost predpis, ki bo vedno nekaj zunanjega glede na življenje. Kristusova zapoved je nova, ker jo je on prvi uresničil, jo udejanjil, in je zato zapoved ljubezni, enkrat za vselej zapisana v človekovo srce (prim. Jer 31,33). In kako je zapisana? Zapisana je z ognjem Svetega Duha. In s tem istim Duhom, ki ga nam Jezus daje, lahko tudi mi hodimo po tej poti!

To je konkretna pot, ki nas vodi k temu, da gremo ven iz samega sebe naproti drugim. Jezus nam je pokazal, da se Božja ljubezen udejanji v ljubezni do bližnjega. Obe gresta skupaj. Evangeljske strani so polne te ljubezni. Odrasli in otroci, izobraženi in

neuki, bogati in revni, pravični in grešniki so vsi našli gostoljubje v Kristusovem srcu.

Ta Gospodova beseda nas torej vabi, da se imamo radi med seboj, četudi se včasih ne razumemo ali ne strinjamo ..., a se ravno v tem vidi krščanska ljubezen, ki se pokaže, četudi so razlike v mnenjih, v značaju, toda ljubezen je večja od teh razlik. Takšne ljubezni nas je Jezus učil. To je nova ljubezen, ker je prenovljena od Jezusa in od njegovega Duha. Odrešena ljubezen, osvobodjena vsake sebičnosti. Ljubezen, ki podarja našemu srcu veselje, kakor pravi Jezus sam: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno« (v. 11).

To Kristusovo ljubezen Sveti Duh vsak dan vlija v naša srca, da se vsak dan dogodijo čudeži v Cerkvi in v svetu. Veliko malih in velikih dejanj je, ki izhajajo iz pokorščine Gospodovi zapovedi: »Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil« (prim. Jn 15,12). To so vsakodnevna mala dejanja bližine ostarelemu, otroku, bolnemu, osamljenemu, tistemu, ki je v težavah, brez strehe nad glavo, brez dela, migrantu, beguncu ... V moči te Kristusove besede je vsak izmed nas lahko bližnji bratu in sestri, ki ju sreča. Dejanja bližine. V teh dejanjih je izražena ljubezen, kakršne nas je učil Jezus.

Naj nam sveta Mati pomaga, da bosta v vsakdanjem življenju vsakega od nas ljubezen do Boga in ljubezen do bližnjega vedno združeni. •

Vir: <http://sl.radiovaticana.va/news/201>
Prevedel br. Miran Špelič OFM.

koper

UMETNIKI ZA KARITAS V MARIBORU

Jožica Ličen

Umetniki za Karitas z geslom »Tujec sem bil in ste me sprejeli« so se tokrat iz Murske Sobotne preselili v Maribor. Že ob sami selitvi slik se je pokazala povezanost Škofijske karitas Koper z Nadškofijsko karitas Maribor, saj so mariborski kolegi poskrbeli za prevoz slik v galerijo Ars Sacra. To je bil za galerijo 'vstajenjski dogodek', kot se je izrazil dr. Ivan Štuhec. Čudovita galerija je namreč samevala zaradi težkih razmer, v katerih se je znašla nadškofija. V celem letu ni bilo niti ene razstave, zato je tokrat Karitas na posreden način omogočila galeriji, da je ponovno zaživela svoje poslanstvo. Dogodek pa je dobil dodano vrednost, saj je razstavo odprl novomenovani mariborski nadškof mag. Alojzij Cvikl, ki se je v nagovoru zahvalil umetnikom in vsem, ki v tem projektu sodelujejo.

Vokalna skupina Radia Ognjišče je razstavo spremljala že četrtič, saj smo bili s temi deli skupaj v Rimu, na dvorcu Zemono, v Ljubljani in končno v Mariboru. In kadar skupaj zapojejo Urša, Petra, Marjan in Jure, je še posebej lepo. •

DOM KARITAS V SOČI VABI

Jožica Ličen

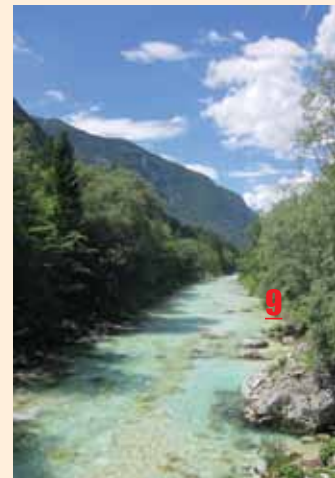
Dom Karitas v Soči stoji v neposredni bližini cerkve sv. Jožefa in reke Soče. Pri nastanitvi imajo prednost skupine s karitativno in pastoralno vsebino, sicer pa lahko pridejo tudi druge župnijske skupine ter tudi družine in posamezniki.

Dom Karitas v Soči ima lastno dvorišče, verando za skupne obede ali delavnice, okolica nudi nešteto možnosti za sprehode in pohode. V hiši je skupna obednica, kuhinja ter spalnice s pogradi in kopalnico. Postelj je 35, v mansardi je možna nastanitev še približno 15 oseb. Potrebna je lastna posteljnina ali spalna vreča in pribor za osebno higieno. Posoda in jedilni pribor je v kuhinji. Cena nočitve s souporabo kuhinje in skupnih prostorov je 5 EUR na osebo.

Za letošnje poletje so še prosti termini:
1.–18. 6., 9.–15. 8. in 30. 8.–13. 9.

Tudi v jesenskem ali zimskem času je v Soči lepo, saj je hiša ogrevana.

Kontaktna oseba: ravnatelj ŠK Matej Kobal,
GSM 041 655 961, matej.kobal@rkc.si. •

ljubljana

SPOZNAJ SAMEGA SEBE!

Alenka Petek

»Sile, ki so zunaj našega nadzora, nam lahko vzamejo vse, kar imamo, razen ene stvari, naše svobode izbire, kako se bomo odzvali na neko situacijo.«
Viktor E. Frankl

Od 17. do 19. 4. 2015 se je osemnajst sodelavcev ŽK udeležilo intenzivnega seminarja za svetovanje, ki je pod vodstvom dr. Stanka Gerjolja potekal v Sočni hiši v Portorožu.

Vedno znova sem vesela, ko vidim, da je med prostovoljci velik interes za tovrstno izobraževanje. Čeprav je seminar zelo intenziven in tudi zahteven, se zanj odloča veliko sodelavcev, tudi mlajših. Petkov večer je bil namenjen spoznavanju in sprehodu skozi otroštvo ob glasbeni meditaciji. Podoživeli smo pozitivne in negativne spomine na naše najbližje, ki so bili prisotni v našem otroštvu.

Naslednja dva dni smo delali na materialu, ki smo ga pripravili v soboto. Spoznavali smo samega sebe, iskali pozitivne in negativne dogodke v našem otroštvu, ki so nas zaznamovali. Uspelo nam je, da smo preko svojega obnašanja bolje spoznali samega sebe. V varnem okolju skupine, ki temelji na brezpogojnem sprejemanju, zaupanju, empatiji in spoštovanju, smo skupaj z voditeljem skozi pogovor in pripovedovanje odkrivali naša čustva in vzorce, ki smo jih prinesli iz otroštva in so nas zaznamovali ter so še danes del nas.

Skupina nas je sprejela takšne, kot smo, z vsemi našimi negativnimi čustvi, mislimi, odzivi, dejanji, ki jih morda tudi sami ne sprejemamo. V tem procesu smo bili resnično slišani. To je pomagalo, da smo se lažje soočili tudi s težkimi spoznanji o sebi. Vsak človek je edinstven, zato je edinstven tudi vsak proces. Med nami se je vzpostavil pristen odnos na odprti, a hkrati zaupni komunikaciji. Zelo pomembno pa je, da je skupina upoštevala, koliko je človek sam pripravljen povedati o sebi in se zaupati, do točke, ki jo zmore.

Trije dnevi, namenjeni seminarju, so hitro minili. V upanju in želji, da zanimanje zanj ne bo usahnilo, novo srečanje pripravljamo oktobra. •

NI NAM VSEENO ZA SOČLOVEKA

Nataša Hanuna

Srečanje za otroke s posebnimi potrebami in njihove družine

Pred dvema letoma smo v naši Župnijski karitas Cerklje na Gorenjskem zbrali pogum in prvič pripravili srečanje za otroke s posebnimi potrebami in njihove družine. Srečanje smo pripravili na pobudo naše prostovoljke, ki je želela odgovoriti na stisko mamice s takim otrokom, ki ji je potarnala, da si svojega otroka nikamor ne upa peljati, saj je moteč za okolico. Takim staršem smo želeli ponuditi dodatno

popostritev. Organizacije prvega srečanja smo se lotili v sodelovanju s skupino Vera in luč, saj smo se na tem področju počutili negotove. Letošnje srečanje pa smo pripravili skupaj z mladimi prostovoljci našega Družinskega in mladinskega centra (DMC). Bilo je zelo prijetno in dobili smo številne pohvale, ugotovili pa smo, da je bil v nas velik strah, kako pristopati k takim otrokom. Zato smo v pripravi na letošnje srečanje medse povabili go. Matejo Korošec, direktorico Centra Korak, ki nam je dala nekaj koristnih nasvetov, kako pristopati k tem otrokom in kako naj srečanje pripravimo.

Naši najmlajši so za te otroke pripravili velikonočne voščilnice, kmalu zatem pa smo jim poslali tudi vabila. Tretjo nedeljo v aprilu se nas je na župnijskem dvorišču zbralo lepo število. Otrok je bilo malo manj kot pred dvema letoma, vendar je bilo vzdušje odlično. Srečanje je bilo medgeneracijsko

Foto: arhiv DMC

obarvano, saj smo ga pripravljale različne generacije prostovoljcev DMC in matične Župnijske karitas. Skozi vse srečanje je bila prisotna pesem, vmes pa smo pripravili skeče, saj nam je ga. Mateja povedala, da ni pomembno, koliko otroci razumejo, važno je, da začutijo sproščenost in veselje. Vsi smo se iz srca nasmejali, se spoznavali, si izmenjali vtise in počutja, vsi pa smo najbolj uživali na štafetnih igrah, kjer je bilo najpomembneje, da smo med sabo sodelovali in si pomagali. Vsi smo bili enakega mnenja: da je

bilo to bogato preživeto popoldne in da je čas minil, kot bi trenil. Dogovorili smo se, da se drugo leto zopet srečamo in povabimo še svoje prijatelje.

G. župnik je ob koncu srečanja poudaril, da ni pomembno, koliko se nas je zbralo, ampak to, da nam ni vseeno za sočloveka in da pristopimo k vsakemu. V spominu pa nam bo zagotovo ostalo pričevanje naše mladostnice s posebnimi potrebami, ki je sedaj že tudi v vlogi prostovoljke, kako naporna je pot, da se soočiš s posebnostjo, in kako lahko z vztrajnostjo dosežeš marsikaj ter postaneš tudi človek, ki pomaga drugim. To pa je tisto, kar na našem DMC-ju vedno poskušamo živeti – vsakdo ima kak dar, ki ga lahko deli z drugimi. Zato je vsakdo dragocen kot prostovoljec.

Taja Zavrl, mlada prostovoljka

Meni je bilo to srečanje všeč, ker je bilo tako veliko pozitivne energije. Čeprav ni bilo veliko udeležencev, smo uživali in namenili več pozornosti tistim, ki so zbrali dovolj poguma in prišli. Mislim pa tudi, da tisti, ki se tega niso udeležili, zdaj lahko obžalujejo. Taka srečanja bi morali narediti vsako leto. :)

Soočanje moje družine z mojo boleznijo, Urša Janežič

Seveda, ko se otrok rodi, si vsak starš želi, da bi bil zdrav, vendar vedno temu ni tako. Pri nas doma je 6 otrok in vsi so bili zdravi, seveda sem tudi jaz bila popolnoma zdrava vse do rojstva. Zaradi daljšega čakanja pri porodu mi je kri zalila možgane in tako imam že od rojstva cerebralno paralizo po desni strani. Moja starša

sta me takoj sprejela medse, saj me imata ravno tako rada kot vse ostale sestre in brata, pa čeprav sem otrok s posebnimi potrebami. Tudi sestre in brat so me lepo sprejeli, čeprav niso vedeli, kakšna bolezen je cerebralna pa-

raliza. Tudi nečaka in nečakinje me imajo zelo radi in jaz njih, ker sem namreč zelo navezana na svojo družino. Ko sem bila še dojenček, so moji mami rekli, da sem slepa, vendar je moj pediater ovrigel to novico in rekel, da nisem slepa in da bom le škilila na desno oko. Imam pa tudi podaljšano desno nogo v ahilovi tetivi in zaradi tega sem 2 leti nosila mavec tudi po 6 mescev. Ravno pred kratkim mi je sestra Veronika rekla, da sem kljub svoji bolezni zelo samostojna in samozavestna oseba, ki vedno želi doseči

svoj cilj in ga seveda tudi doseže. Pri devetih letih sem dobila tudi epileptične napade.

Moje življenje ni v vsem odvisno le od staršev in vseh okoli mene, ampak se mora vsak bolnik na koncu koncev sprijazniti s svojo boleznijo. Sama sem se celo osnovno šolo spraševala, zakaj ravno jaz, kaj sem naredila narobe, da me je to doletelo, no, in ob trdni volji moje družine sem končno uspelo sprejeti, da sem mladostnica s cerebralno paralizo in epilepsijo. Tako sem danes bolj pozitivna oseba in drugače gledam na svet in si večkrat prigovarjam: »Urša, ne obupaj, saj za dežjem vedno posije sonce.« Za vso podporo in ljubezen sem neskončno hvaležna svoji družini, še posebej staršema, saj sta me vzgojila v ljubečo, prijazno in pozitivno osebo. •

DAN SLUŽENJA NA VRHNIKI

V nedeljo, 10. maja 2015, je bil v župnijski cerkvi sv. Pavla na Vrhniki dan služenja. To je bil dan, ki ga je naredil Gospod. Čudovit nedeljski dan, svečana sveta maša in srečanje ter pogostitev po sveti maši. Vse je bilo tako, kot si lahko le želimo. Na dnevu služenja, ki ga je organizirala Župnijska karitas Vrhnika, so sodelovali prostovoljci, skupina Žarek dobrote, skavti, pevci, glasbeniki in gospodinje. Kdo pa so bile glavne osebnosti tega dogodka? Dan služenja je bil namenjen ostarelim, bolnim in invalidnim osebam.

Vstopno pesem v sv. mašo je zapel Invalidski pevski zbor Vrhnika. Uvodni nagovor je imel direktor Doma upokoјencev Vrhnika g. Štefan Kociper, ki je poudaril pomembnost dela z ostarelimi in izpostavil dobro sodelovanje s prostovoljci, Karitas in župnijo. Sv. mašo je daroval upokoјeni bolnišnični duhovnik g. Miro Šlibar, somaševal pa je domači župnik g. Blaž Gregorc. Dogodku primeren je bil tudi evangelij te nedelje »Kdor zares ljubi, da življenje za prijatelje«, v katerem nas Jezus povabi: »Ostanite v moji ljubezni.« G. Šlibar je v pridigi poudaril zaupanje v Božjo ljubezen. Gospod je povsod z nami. Ker je hotel biti

12

blizu ljudem, je med nas vstopil kot človek. Jezus je premagal smrt. V preizkušnjah ni treba, da nas premaga strah, ker imamo Jezusa za ščit. Zavedati se moramo, da smo le ljudje s svojimi napakami in težavami. Zato je zelo pomembno, da znamo obnavljati prijateljstvo med seboj, z Bogom in z Marijo. Vsega ne zmoremo sami, zato v Marijino naročje položimo vse, kar nas teži. G. Šlibar je po pridigi obrazložil pomen bolnišničnega maziljenja, ki nas ozdravi na duši in telesu. Starejši od 65 let ga lahko prejmejo enkrat na leto, v posebnih preizkušnjah ali hudi boleznih pa lahko tudi večkrat. Po blagoslovitvi olja sta z g. župnikom podelila zakrament bolnišničnega maziljenja vsem, ki so to želeli. Ob koncu sv. maše je g. Šlibar pred oltar povabil vse otroke in jih blagoslovil z vodo, ki jo je prinesel iz Lurda. Sv. mašo sta s svojim pejem bogatila Mešani cerkveni pevski zbor sv. Pavla in Invalidski pevski zbor Vrhnika.

Po maši se je druženje nadaljevalo na župnijskem dvorišču. Za veselo razpoloženje so skrbeli sorodniki povabljenec, osebje Doma upokojencev in prostovoljci. Mize so bile polne dobrot, ki so jih spekle pridne gospodinje. Ob prijetnih sončnih žarkih in nežnih melodijah citer ter kitare se je razpletal živahen pogovor, pa tudi kakšna pesem je privrela iz src.

Za zelo uspeš dan služenja in zadovoljstvo ostarelih, bolnih in invalidov, ki so prejeli tudi lep šopek cvetja, gre zahvala vsem sodelujočim, za kar se jim najlepše zahvaljujemo. •

maribor

IZLET V MOZIRSKI GAJ

Polona Šporin

Na letošnji spomladanski izlet smo se stanovalci in spremljevalci iz Doma sv. Lenarta odpravili v prečudoviti park cvetja in muzej na prostem, Mozirski gaj. Skupaj nas je bilo 40.

Šumenje bližnje reke Savinje, dišeče cvetlice in grmički, žvrgolenje ptic, gibke ribe v jezeru, prijetno pomladno sonce in veselo razpoloženje udeležencev je bila prava sprememba za dušo in odmik od ustaljenega vsakdana. Resnično smo uživali ob lepih pogledih na bujno razcvetene tulipane in razne grmičke ter se nadihali svežega zraka.

Izlet smo veseli in zadovoljni zaključili s kosilom in pesmijo v gostišču pod Mozirsko planino. •

murska sobota

DOMAČIJA

Jožef Kociper

Domačija je kraj, kjer se mi duša spočije.

Domačija Škofijske karitas Murska Sobota se nahaja v prečudovitem malem kraju Šprinc v občini Razkrižje. Skupaj z Občino Razkrižje že pet let sooblikujemo našo Domačijo. Ponosni smo, da nas je pri tem bogatem razvoju vodil pionir sočutne obravnave otrok v stiski, pokojni Bogdan Žorž.

Petek, 17. april 2014. Na Domačiji se nas zbere trinajst moških srednjih let. Vsak s svojo življenjsko izkušnjo. Skoraj vse nas že malo preizkuša zdravje. Tretjino nekoliko bolj, tako že imajo status invalida. Nekateri so zaradi svoje težke pretekle preizkušnje iskali nove življenjske poti s podporo zapora, drugi v programu za odvajanje od zasvojenosti, tretji smo si zaupali življenje v nekdanjih družinah ...

»Petinosemdesetega sem služil vojaščino. Danes živim z 22-letno hčerko, ki mi pomaga pri omejitvah, ki jih imam zaradi velike oslabele pljuč. Vesel sem, da sem se lahko ponovno srečal z vami na Domačiji. Kljub trdemu celodnevnomu delu mi je lepo pri srcu. Bilo nas je preko 40, ko smo prekrivali streho pred tremi leti. Lepa je ta hiša,« pove domačin.

Drugi: *»Ponosen sem na himno, ki sem jo ustvaril za program v Karitas, ki sem ga lahko opravljal na Primorskem. Tudi tam smo veliko delali. Rad se spominjam na hčerko, ki živi v Nemčiji. Takrat smo bili res srečna družina. Danes si intenzivno iščem streho nad glavo, saj sem lani moral zapustiti zavetišče za brezdomce. Čudovito je razgibana narava na Domačiji.«*

Tretji: *»Upam, da bom do naslednje zime našel toplejši dom. Drvarnica, v kateri živim, mi že več let načenja zdravje. V svojem polstoletnem bivanju na tem svetu sem služil več staršem. Le na ene imam lepe spomine. Tudi sam sem načrtoval svojo družino. Žal mi ni uspelo. Po več letih iskanja skupne poti k na novo nastajajoči družini sva le-to v trenutku izgubila. Z ljubljeno osebo sva se razšla. Ostali so mi*

le lepi in bridki spomini na neuresničene življenjske sanje. V naravi mi je lepo.«

Sedmi: »V začetku tretjega tisočletja sem prebolel raka. Kirurška operacije je bila zelo uspešna. Po desetih letih se je rak vrnil. Tokrat veliko močnejši. Izkušeni kirurgi so se ga preventivno lotili še bolj resno. Odstranili so celoten oboleli življenjsko pomemben organ. Po uspešnem boju z rakom že v drugo pa sem po letu dni na hitro izgubil bitko za zaposlitev. Država je gladko odobrila odpoved štiriurnemu invalidu iz razloga, da za invalida ni (delovnega) mesta v uspešnem podjetju. Do upokojitve mi manjka še kakšno leto zaposlitve, sicer še deset. S petnajstimi leti sem dal na razpolago pridne roke velikemu mojestru. V letu, ko sem kot nezaposleni štiriurni invalid plačeval v pokojninsko blagajno, me je le-ta od pokojnine časovno vse bolj oddaljevala in mi zniževala vrednost pričakovane pokojnine. Umni poslanci so namreč sprejeli novi zakon, ki mi za nazaj jemlje delovno dobo.

Kot 'invalida s. p.' bi me država nagradila z delovno dobo, sedaj, ko sem isti znesek plačeval kot invalid brez s. p., pa me kaznuje. Upam, da mi bo zdravje dopuščalo uživati sadove štiridesetletnega plačevanja v pokojninski sklad. Rakavega štiriurnega invalida noče zaposliti nihče. Veliko svojih delovnih izkušenj sem in bom v bodoče še daroval na Domačiji.«

»S tega drevesa, ki sem ga danes prvega posadil v drugi vrsti, bi želel obrati svež sadež. Ponosen sem na to dejanje. Sam živim. Oče mi je umrl že pred časom, mama pred kakšnim letom. Tudi brat je šel v prerani grob. Ali je možnost, da bi živel na Domačiji? Tu se počutim tako sproščenega, še 'metadonskih' tablet ne potrebujem več toliko. Okolica me pomirja, pa tudi ljudje na Domačiji.«

»Bil sem v posebnem socialnem zavodu, danes sem raje v zavetišču za brezdomce. Nisem zdržal. S tehnično fakulteto že celo desetletje ne dobim dela. Zdravje izgubljam. Tukaj na Domačiji pa bi želel živeti. Me pomirja.«

»Še dve leti moramo zdržati. Osebni stečaj. Ponosen sem na sina, ki obiskuje gostinsko šolo. Rad

kuha. Hvala vam, da sem lahko danes jaz 'glavni' kuhar na Domačiji. Dvigne me, ko kuham za petnajst ljudi.«

Opoldne vsi skupaj občudujemo njegovo v juho prelito ljubezen, glavno jed in seveda v sladico. Lično pripravljena tri in pol metre dolga iz desk zbita miza nas še bolj poveže. Ponosni smo, da smo se eden drugemu podarili. Neka notranja toplina prehaja od enega do drugega. Naše velike življenjske izkušnje nas bogatijo in nam vlivajo moč za jutrišnji dan.

Spomini nas v ozadju postavijo za veliko družinsko mizo iz našega zgodnjega otroštva.

»Hvala ti, mama! Razumem te, da me pri petnajstih, ko si bila še sama otrok, nisi zmogla obdržati pri sebi.«

»Moj zadnji del družine si bil. Oprosti mi za večkratno nagajivost! Moj starejši brat, pogrešam te kot očeta.«

»Tukaj je lepo! Kot v nebesih. Ali v ponedeljek še lahko pridem?«

Domačija vse bolj raste in se razvija, zato smo jo poimenovali Eko socialna Domačija. Veliko smo že prejeli, veliko smo darovali naprej. Tokrat pa bi potrebovali hribovski traktor s priključki, da bi se lažje in bolje vključevali ljudi, ki so jim mnogotera vrata zaprta. Imamo ponudbo za 30 let star traktor Tomo Vinkovič, ki ima dodan en priključek. Dobili bi ga že za 2.880 €. Žal nam je samim nedosegljiv. Ker na ŠK Murska Sobota nimamo potrebnih sredstev za nakup, vabimo ljudi dobre volje, da darujete zanj. Če pa morda ima kdo kak podoben traktor s priključki in bi nam ga želel podariti, ga s hvaležnostjo sprejmemo za »botra« Domačije. Iščemo tudi strižno kosilnico in še drugo orodje.

V petek, 17. aprila 2014, smo na Domačiji postali veliko bogatejši v medsebojnih odnosih. Druženje ob trdem celodnevem delu (zasadili smo 62 starinskih jablan) nas je povežalo, umaknilo je pregrade iz vsakodnevnega nesoglasja. Sočloveka, ki smo ga imeli v želodcu, sedaj vidimo v novi luči. Bolje ga razumemo. Vemo, da ima bogate življenjske izkušnje, ki so ga žal tudi zelo preizkušale. Ponosni smo nanj, ker se je kljub slabemu zdravju in tem preizkušnjam odločil soustvarjati našo skupno Domačijo. •

TABOR ZA OTROKE IZ REJNIŠTVA

Andrej Omulec

V prvomajskih počitnicah se je od 27. do 30. 4. na Domačiji v Šprincu odvijal razigran počitniški tabor za otroke iz rejništva s tematiko Preživetje na kmetiji.

Tabora se je udeležilo 16 otrok v rejništvu iz prve in druge triade osnovne šole. Otroci so prihajali iz celotne Slovenije. Dogodek je organiziralo Rejniško društvo Slovenije v sodelovanju s Škofijsko karitas Murska Sobota pod vodstvom generalnega tajnika Jožefa Kocipra in Občino Razkrižje. Izvajalci tabora se vsem iskreno zahvaljujejo za podporo.

Tokratni tabor je bil že osmi po vrsti in četrti na Domačiji Šprinc. Priprava na tabor Preživetje na kmetiji se je začela kar nekaj časa prej. Izkušnje iz prejšnjih tovrstnih taborov so pokazale, da je treba povečati število vzgojiteljev, ki so bili izredno složni in zabavni. Prav tako nam je Škofijska karitas Murska Sobota pomagala z izvrstnimi prostovoljci, ki so poskrbeli za lepo urejeno okolico in udobno namestitve.

Pred začetkom sta voditelja in ustanovitelja tovrstnih taborov Anja Ferlin, univ. dipl. socialna pedagoginja, in Andrej Omulec, dipl. teolog, mag. ZDŠ, družinski terapevt, skrbno zastavila smer delovanja tabora in k sodelovanju povabila še dodatne vzgojitelje Uršulo, Dejana, Vlada, Katjo in Klavdijo, ki je nekoč bila sama udeleženka tovrstnih taborov. Vsak izmed njih je imel svojo nalogo, saj je bilo treba tudi kuhati, kar pa so pretežno počeli ob ognjišču zunaj hiše.

Prvi dan tabora je bilo treba pripraviti vse za preživetje na kmetiji. Fantje so skupaj z vzgojitelji odšli v gozd po drva, jih našagali in pripravili ognjišče, medtem pa so se dekleta spoznala s kuhinjo in z živili, ki so bila na razpolago. Tako so si pridobile veščine in spretnosti za sestavo jedilnika za celoten tabor, da ne bi kdo ostal lačen. Zvečer je bilo vse nared, da se na ognju spečejo hrenovke in zraven postreže solata. Za večerno prireditev so se otroci po skupinah predstavili in pokazali, kateri so njihovi talenti; tako smo ugotovili, da je eden izmed otrok vrhunski plesalec v svetovnem merilu. Po predstavitvi so vzgojitelji otrokom pred spanjem prebrali pravljico.

Drugi dan preživetja na Domačiji se je začel v zgodnjih urah, saj nekateri otroci niso mogli spati. Po zajtrku so sledile športne igre in priprava na popoldansko izdelovanje maket letala, ki so jih otroci tudi preizkusili. Pri tem početju in pri izdelavi letal je glavno vlogo odigral vzgojitelj Dejan, ki je ljubitelj izdelovanja maket letal, s katerimi celo tekmuje na tovrstnih prireditvah. Otroci so svoja prva letala izdelali iz papirja, šele nato se je začelo delati po skupinah. Nekateri otroci so pri ognjišču pomagali pripravljati hrano, drugi pa so pomagali pri domačih kmečkih opravilih.

Tretji dan so udeleženci začeli s pohodom po okoliških hribih in spoznavali okolico Domačije. Otroci so se že zelo povezali med sabo, kar se je odražalo v njihovi razigranosti in nagajivosti. Po ogledu okolice so se spet razdelili vsak po svojih opravilih in se zabavali v sončnem dnevu.

Četrti dan je potekal zelo hitro, saj so morali otroci skupaj z vzgojitelji veliko postoriti in pospraviti oblačila ter hišo v prvotno stanje. Tako so se varno in polni novih dogodivščin zopet vrnili nazaj v svoje domače okolje. •

ново mesto

TUDI DOBRODELNOST JE DEL NAS

Gregor Vidic

Krka in Karitas sodelovali pri izvedbi že 4. Tedna humanosti in prostovoljstva

Krka, podjetje, ki je danes med vodilnimi v Sloveniji, je od ustanovitve leta 1954 iz takratnega farmacevtskega laboratorija hitro zraslo v priznano multinacionalko. Poleg vlaganja v projekte razvoja in raziskav je ves čas podpiralo tudi projekte številnih športnih in humanitarnih organizacij, društev in ustanov. Mnogi »krkaši« so se kot prostovoljci aktivno vključevali v dejavnosti Karitas vse od njenih prvih korakov pred 25 leti. Ko so v Krki s ponosom ugotavljali, da se veliko število njihovih zaposlenih v prostem času udeležuje v prostovoljskih društvih in organizacijah, je naposled dozorela ideja, da bi en teden v letu namenili širši, organizirani podpori tovrstnih dejavnosti društev. Tako so tudi letos v tednu med 13. in 18. aprilom, neposredno pred Krkinim »rojstnim dnevom«, pripravili že četrti Teden humanosti in prostovoljstva, ki so ga skupaj s svojimi zaposlenimi obeležili z dolgim nizom dobrodelnih aktivnosti. V teh letih so svoje družbeno odgovorne dejavnosti še nadgradili in razširili, saj je na letošnjem tednu prostovoljstva sodelovalo že 1179 »krkašev«, dopoldanske aktivnosti zaposlenih pa so bile vštete v delovni čas.

V centralnem skladišču Škofijske karitas Novo mesto se je tako dvajset prostovoljcev odločilo za sodelovanje pri pripravi paketov za socialno ogrožene družine in posameznike. Po kratkem uvodu in predstavitvi Škofijske karitas ter vrst nudenih pomoči je sledila razporeditev nalog in tako je steklo zagnano delo priprave paketov. Vajeni timskega dela so prostovoljke in prostovoljci pokazali tudi tekmovalnega duha; iz nekaj več kot 3.500 kg artiklov so kot bi mignil pripravili 400 paketov, ob zaključku pa pomagali tudi pri pospravljanju skladišča. Poleg pomoči pri pripravi paketov so za humanitarne organizacije zbirali tudi oblačila, higienske potrebščine in pripomočke za otroke. Sodelovali so v krvodajalski akciji, pomagali v

domovih starejših občanov in obiskali šole, varstveno-delovne centre in nekatere druge zavode, pripravili dan odprtih vrat za gasilce ter druženje popestrili s kulturnim programom. Vse dejavnosti bi lahko na dolgo popisali, saj je zagotovo vsaka izmed njih lep primer nadvse dobro organiziranega korporativnega prostovoljstva.

Kot je dejal prostovoljec Miloš, ki je sodeloval pri pripravi Karitasovih paketov, je »akcija lep primer, kako lahko pomagamo drugim,« hkrati pa tovrstna osebna izkušnja »pomeni zadovoljstvo, občutek, da sem naredila nekaj dobrega,« je še dodala prostovoljka Tanja.

Zaposleni so ponosni, da njihov delodajalec na tak način podpira raznovrstne človekoljubne geste ter

Foto: arhiv Krka

prispeva k obogatitvi tovrstnih izkušenj, ki so za nekatere zaposlene tudi povsem nove. Nekateri so izrazili željo bodisi po rednem ali občasnem sodelovanju pri prostovoljskih aktivnostih pri Karitas. Kot radi poudarijo, je vedno razveseljivo dejstvo, da so naredili dobro delo za soljudi in tudi širšo lokalno skupnost.

Krka se je s Tednom humanosti in prostovoljstva uvrstila med tri finaliste tekmovanja za Zlato prakso, ki je potekalo v okviru nagrade Zlata nit. Pogled na delo, ki so ga opravili kot ekipa, pa na koncu vedno spodbudi in opogumi za akcijo ter nove izzive naslednjega Tedna humanosti in prostovoljstva. •

ENA ČLOVEŠKA DRUŽINA, SKRB ZA STVARSTVO

Jana Lampe

Papež Frančišek odprl 20. generalno skupščino Caritas Internationalis

424 predstavnikov Karitas iz 140 držav sveta nas je na 20. generalni skupščini Caritas Internationalis (v nadaljevanju CI), ki je potekala od 12. do 17. maja 2015 v Rimu, zastopalo **družino 165 nacionalnih Karitas**, ki smo skupaj zavezane poslanstvu Cerkve za služenje ubogim, ranljivim in odrinjenim na rob družbe. Skupščino smo začeli s sveto mašo s **papežem Frančiškom**, ki je v pridigi povedal, da je Karitas stvarnost Cerkve na mnogih koncih sveta, ki nenehno služi in ljubeče skrbi za vse, ki trpijo. Ob tem je poudaril, da se mora Karitas še bolj razširiti po različnih župnijah in skupnostih, da bi obnovila tisto, kar se je že dogajalo v prvih časih Cerkve. Opomnil nas je, da moramo vedno imeti v mislih, da kdor živi poslanstvo Karitas, ni navaden delavec, temveč je pričevalec Kristusa, ter da mora biti Karitas vedno prisotna na »obrobju«.

V času generalne skupščine CI smo preko poročil predsednika, generalnega tajnika in drugih najprej **pogledali nazaj**, kaj smo kot konfederacija naredili v zadnjih 4 letih. Pogumno smo se odzvali **na vse kompleksne humanitarne krize po svetu ter prispevali k zmanjševanju ekstremne revščine**. Ob tem so bile naše misli in molitve še posebej usmerjene k trpečim v državah Srednjega vzhoda, Ukrajine, Centralnoafriške republike, Burundija, Nepala in na mnoga druga območja, kjer vlada nasilje, uničenje in degradacija okolja. Vsem smo **zagotovili našo solidarnost** tudi v prihodnje. **Celosten človekov razvoj** je v osrčju delovanja Karitas, osredotočen na opolnomočenje posameznikov, družin in skupnosti, da lahko uresničijo svoj potencial, ki so ga prejeli od Boga. Karitas ob tem **prepoznava ženske** kot močno in pomembno **gonilo pri promociji razvoja** v družinah in skupnostih in jim zagotavlja, da bo njihov glas slišan. Predstavniki iz vseh **7 regij CI** smo povedali, katere aktivnosti smo na ravni regij in v 120 nacionalnih Karitas izvedli v okviru globalne kampanje **»Ena človeška družina, hrana za vse«**, katere cilj je do leta 2025 končati lakoto na svetu. V okviru kampanje je bilo veliko narejenega na **ravni zagovorništva**, kar je temeljilo na naših izkušnjah pri delu z revnimi, ter tudi **na ravni konkretne solidarnosti**. Ob tem smo vplivali na politike Združenih narodov, parlamenta EU in

nacionalnih parlamentov do posameznih skupnosti po vsem svetu. CI je bila in je še zelo aktivna tudi pri pripravi novega razvojnega programa, v okviru katerega se bodo septembru letos sprejeli **Trajnostni razvojni cilji** za nadaljnjih 15 let. Karitas ob tem vztraja, da morajo ti cilji promovirati **upoštevanje univerzalnih človekovih pravic in vrednot, se boriti proti strukturnim dimenzijam neenakosti in povečati dostop do osnovnih dobrin ter kvalitetnega življenja za vse.**

16

Ob pomoči različnih govorcev s strani Cerkve in družbe, ki so govorili na teme »Revna Cerkev za revne«, »Naraščanje neenakosti: izziv za eno človeško družino«, »Podnebne spremembe in njihov vpliv na človekov razvoj«, in ob medsebojniodelitvi izkušenj, ki jih imamo pri vsakdanjem delu, smo **skupaj razmišljali tudi o naši prihodnosti.** Načrtovali smo delo celotne konfederacije CI **za naslednja štiri leta**, ki bo potekalo pod geslom **»Ena človeška družina, skrb za stvarstvo«** in bo tako še posebej osredotočeno na zaščito našega okolja, ki je, namesto da bi se uporabilo za skupno dobro, prepogosto pohlepno izkoriščeno v škodo drugih ljudi, še posebej najrevnejših. Karitas poziva vse vlade, da pogledajo preko meja svoje države in naredijo več v smeri skrbi za okolje. Ob tem je Karitas pa tudi svetovna javnost v **pričakovanju nove okrožnice papeža Frančiška na temo humane ekologije.** Kardinal Peter Turkson, predsednik papeškega sveta za pravičnost in mir, je prav v povezavi s tem v svojem govoru izpostavil, da morajo državljani bogatejših držav v smislu trajnostnega razvoja ravnati v smeri pravičnosti, odgovornosti in solidarnosti ter z rami ob rami podpirati revne doma in po svetu. **Nov strateški načrt CI za obdobje 2015–2019**, h kateremu smo v času generalne skupščine lahko prispevali vsi udeleženci, je nastal na podlagi apostolske spodbude papeža Frančiška »Veselje evangelija« in temelji na **sledečih petih ciljih:**

1. Karitas v srcu Cerkve – ohranjati katoliško identiteto Karitas kot temelj pri služenju Cerkve ubogim.

2. Reševati življenja in pomagati pri obnovi skupnosti – zmanjševati posledice humanitarnih kriz z izboljšanjem pripravljenosti nanje.

3. Spodbujati celosten človekov razvoj – zmanjševati revščino v vseh njenih oblikah z opolnomočenjem ljudi in preoblikovanjem vseh nepravičnih družbenih sistemov in struktur (podarek na prehranski varnosti, podnebnih spremembah, miru in spravi, dostopu do zdravstvene oskrbe, dostojnem delu za vse, migrantih ter krepitevi družin).

4. Gradnja globalne solidarnosti – nasloviti vzroke ekstremne revščine s pomočjo okrepljene komunikacije, izobraževanja in aktiviranja (zagovorništvo, kampanje) ter povečati prepoznavnost Karitas.

5. Večja učinkovitost mreže CI – zgraditi močnejšo konfederacijo, ki temelji na profesionalnih in učinkovitih članicah, in aktivirati več sredstev, kar bomo dosegli predvsem s pomočjo izvedbe Standardov upravljanja CI in Etičnih načel, h katerim smo od januarja 2015 zavezane vse članice. Alojzij Štefan je na skupščini v imenu evropske regije predstavil dosedanje izkušnje procesa izvedbe standardov na Slovenski karitas. Svoje izkušnje je predstavil tudi predstavnik **Južnega Sudana**, kjer Karitas deluje šele tri leta. Letos smo jo **sprejeli kot novo, 165. članico** naše konfederacije.

23. maja letos bo potekala beatifikacija nadškofa Óscarja Arnulfa Romera y Galdámeza iz Salvadorja, ki je dal svoje življenje kot mučenec, ko je

brasil dostojanstvo revnih in marginaliziranih ljudi. Na skupščini smo razglasili, da bo **poleg Sv. Martina iz Porresa in blažene Mati Terezije nadškof Romero postal tretji zavetnik CI.**

Del generalne skupščine so bile tudi **volitve.** Za generalnega tajnika je bil ponovno izvoljen **Michel Roy.** Novi blagajnik je postal sodelavec Karitas iz Avstrije **Alexander Bodmann.** Kardinala Oscarja Andrésa Rodrígueza Maradiaga je nasledil **kardinal Luis Antonio Tagle, nadškof v Manili na Filipinih.** Po slavnostni predaji zastave nam je novi predsednik povedal: *»Čutim, da je na tej skupščini prisotna ljubezen. In kjer je ljubezen, se ni treba ničesar bati. Hvala za vaše zaupanje.«*

Več vsebinskih prispevkov boste našli v prihodnjih številkah. •

POMOČ KARITAS PREŽIVELIM OB POTRESU V NEPALU

Jana Lampe

Aprilski katastrofalni potres je v Nepal **prizadel 8 milijonov ljudi,** mnogi med njimi so izgubili svoje najbližje. Porušenih je bilo preko 600.000 domov, še veliko več pa je razpokanih in nevarnih za bivanje. Tako je več kot 2,8 milijona ljudi v Nepal ostalo brez strehe nad glavo in brez osnovnih življenjskih potrebščin. **Sodelavci Karitas Nepal** so ob pomoči mreže Caritas Internationalis (CI) in ob prisotnosti sodelavcev avstralske, indijske, ameriške ter nekaterih evropskih Karitas od prvega dne prisotni na terenu in razdeljujejo šotore, hrano in druge potrebščine.

Tudi **Slovenska karitas** se je takoj odzvala klicu na pomoč in ob veliki dobroti Slovencev **do sedaj posredovala Karitas v Nepal za prvo pomoč ljudem že 141.000 EUR.** Vsa posredovana sredstva bodo uporabljena za prvo pomoč v okviru humanitarnega poziva CI v skupni vrednosti 2,6 milijona evrov. V okviru tega prvega poziva, ki mu bodo kasneje sledili še pozivi za obnovo, Karitas Nepal **pomaga 100.000 osebam oziroma 20.000 družinam.** Prva pomoč, ki bo razdeljena v 2 mesecih, vključuje začasna bivališča – šotore, žimnice, posodo za kuhanje, kantice za vodo, svetilke, tablete za čiščenje vode, higienske pripomočke in psihosocialno pomoč, ki jo prizadeti prebivalci tudi zelo potrebujejo. Pomemben del pomoči je tudi zaščita deklet in žensk s preventivnim delom za preprečevanje trgovine z ljudmi. Karitas Nepal bo s prvo pomočjo **zajela sedem od trinajstih najbolj prizadetih okrožij.** V septembru, ko se bo končalo obdobje monsunskega deževja, **bo Karitas v Nepal začela z obnovo bivališč ter pomočjo pri ponovnem zagonu dejavnosti** za preživetje ljudi. Takrat

bodo domačini potrebovali še veliko naše pomoči in solidarnosti.

Svoj dar lahko posredujete na:

Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana

SI56 0214 0001 5556 761

Namen: Potres Nepal

Sklic: SI00 880

Koda namena: CHAR

BIC banke: LJBAS12X

Položnice za možnost darovanja so dostopne na župnijah in poštah. Prispevek v višini 5 EUR pa je mogoče posredovati z SMS sporočilom **KARITAS5 na 1919.**

Fr. Pius Perumana, direktor Karitas Nepal, s katerim sem se srečala na Generalni skupščini CI v Rimu, se iz srca zahvaljuje vsem Slovincem za to veliko solidarnost z Nepalci v teh težkih trenutkih. •

Sodelavec Karitas Nepal, **Prakash Khadka,** ki pomaga prizadetim ob potresu, je dejal: *»Prejel sem številne prošnje domačinov. Prejel sem klic od človeka, ki mi je rekel, da se je na območju, kjer živi, popolnoma zrušilo 60 hiš in nas prosijo, da jim vsaj malo pomagamo. Sodelavci Karitas zelo sočustvujemo z vsemi. Ko smo jim popoldan pripeljali pomoč, so mnogi jokali.«*

PRI MARIJI POMAGAJ NA BREZJAH

Helena Zevnik Rozman

18

Ko sem v nedeljo, 3. maja, ob dveh popoldan prišla na Brezje, je bilo vse tako tiho in mirno, kot bi bilo v pričakovanju nečesa posebnega. In res. Čez dobre pol ure se je bazilika na Brezjah začela polniti in ob začetku svete maše je bila popolnoma polna. Preko tisoč se nas je na ta poseben zahvalni dan zbralo na Brezjah, da bi se zahvalili Bogu in Mariji za teh 25 let, skupaj z mnogimi duhovniki, škofom Francem Šuštarjem in nadškofom Stanislavom Zoretom, ki je vodil somaševanje. Že pred sveto mašo smo se duhovno povezali v molitvi, po maši pa smo se v akademiji sprehodili čez 25 let in se v mislih spominjali vsega lepega in dobrega. S svojim glasbenim prispevkom so nas pri sveti maši in na akademiji obogatili sopranistka Pia Brodnik in citrar Tomaž Plahutnik ter Mešani pevski zbor Limbar iz Moravč.

Po akademiji smo naše druženje nadaljevali na trgu pred baziliko ob dobrotah, ki so jih spekle sodelavke gorenjskih župnijskih Karitas in so jih donirali v Pekarni Grosuplje ter gostišču Sinji vrh nad Ajdovščino.

Zahvaljujemo se vsem, ki ste pripomogli k izvedbi zahvalnega srečanja na Brezjah, še posebej pa Radiu Ognjišče, ki je prenašal sveto mašo in tako omogočil, da smo se v zahvali povezali s celo Slovenijo. •

ZAHVALA

Ob okroglih obletnicah običajno pogledamo nazaj na prehojeno pot. Pogosto šele takrat opazimo, da se nič ni zgodilo naključno, ampak je povsod zaznati prisotnost Božje milosti. To lahko rečemo tudi, ko gledamo na pot Karitas v Sloveniji. Zato je danes čas, da se zahvalimo Gospodu, ki

Foto: arhiv Slovenska karitas

nas je poklical v življenje in nam daje različne darove, še posebej dar služenja, s katerim smo mu sledili pri delu za najbolj potrebne. In za Bogom hvala Odrešenikovi in naši nebeški Materi Mariji za priprošnjo in varstvo pri našem delu, predvsem pa za njen zgled služenja, saj nas s svojim življenjem uči, kako opaziti stisko, kako ljubeče pristopiti do sočloveka in kako stati ob trpečih.

V teh 25 letih nam je Gospod pošiljal različne ljudi, ki so bili v določenem času potrebni za delo in rast družine Karitas. Najprej g. nadškofa dr. Alojzija Šuštarja, ki je s svojim pogumom in modrostjo odprl vrata za razmah delovanja Karitas v Cerкви in družbi. In potem vse vas, ki ste pred 25 leti in več prepoznali znamenja časa in potrebo po organiziranem karitativnem delu. Hvala za vaš trud ob postavljanju temeljev Slovenske karitas, ki se je iz majhnih korakov razvila v veliko družino in v eno največjih humanitarnih organizacij. Rasla je tako v obsegu kot tudi v kakovosti ter hkrati zvesto sledila svojemu poslanstvu. Hvala tudi vsem, ki ste zaznali potrebe v svojem okolju in tvegali pri razvijanju različnih splošnih dobrodelnih kot tudi socialnovarstvenih programov Karitas. Marsikateri program pomoči je bil prvi v državi, regiji ali v lokalni skupnosti. Vse to kaže, s kakšno pozornostjo ste spremljali življenje ljudi in odkrivali stiske, ki jih nihče ni opazil. Hvala vam vsem za to pionirsko delo.

Hvala tudi vsem duhovnikom, še posebej župnikom, ki ste v župnijah spodbujali h karitativ-

nemu delu, podpirali sodelavce Karitas in jih duhovno spremljali. Brez vas bi težko ohranjali tako pomembno vez s Cerkvijo.

Posebna zahvala pa gre vam, dragi sodelavci Karitas, prostovoljci in zaposleni. Preko 10.000 nas deluje v Karitas v Sloveniji. Brez vas danes ne bi praznovali. Brez vaše srčnosti in odprtosti služenju danes ne bi govorili o vsem, kar se je v tem času naredilo. Brez vaše pripadnosti Karitas in njenemu poslanstvu ne bi bili živa Karitas. Zato hvala za stotisoče ur vašega dela, vaše znanje, vašo pripravljenost za sodelovanje in pomoč. Hvala vsem, ki ste prevzemali odgovorne naloge: sodelavcem v tajništvu in v organih Slovenske karitas, sodelavcem v škofijskih Karitas, v zavodih, hvala vsem voditeljem župnijskih Karitas. Hvala vsem, ki ste se vedno trudili, da ste spoštovali dostojanstvo prejemnikov pomoči, znali odgovarjati na velike stiske in težave ... Hvala pa tudi vsem tistim, ki ste skrbeli za dela, ki so skrita očem, ko ste predano in srčno skrbeli za čistočo v skladiščih, urejali oblačila, vodili in urejali dokumentacijo in še kaj. Hvala vsem, ki ste dan za dnem obiskovali starejše, sedeli ob umirajočih, se pogovarjali z osamljenimi in sprejemali tiste, ki jih nihče ne mara. Hvala tudi vsem zaposlenim, ki vam delo pri Karitas ni bilo in vam še vedno ni zgolj služba, ampak tudi poslanstvo služenja, in niste šteli ur ter se zgolj držali črke na papirju. Hvala vsem za vse nasmeh, stiske rok, objeme, za sliščca uše-

sa in dlan, potrpežljivost in vztrajnost. Mnogi ljudje v stiski so tako ob nas našli novo moč, da lažje prenašajo svoje težave, prenekateri so ob tem tudi rasli in zoreli. Kot nam je zapisala gospa Anita: »Zahvaljujem se vam animatorjem in Karitas, da ste mojemu otroku omogočili teden letovanja na morju kot BISER. Otrok je bil navdušen nad vsem, bilo mu je vseč, pridobil je nekaj novih vrednot. Jaz pa sem vesela zanj in za ta krassen teden. Najlepša vam hvala. Hvala za vse.«

Vedno so bile dobrodošle razne spodbude, usmeritve in podpore, zato hvala tudi za vsa dobronamerna opozorila in nasvete. Ob njih smo se kalili in rasli. Seveda pa smo bili zelo veseli, kadar je bila naša pomoč in strokovnost prepoznavna tudi v družbi, pa naj bo na lokalni ali državni ravni, kjer so mnogi naši strokovni delavci sodelovali pri pripravi strokovnih smernic ali zakonodaji. Hvala, da ste naše socialnovarstvene programe in druge programe pomoči podprli tudi z javnim financiranjem. Hvala, da smo lahko v teh letih s tem denarjem strokovno pomagali mnogim ljudem v stiki, razdelili na tisoče paketov s hrano, zgradili bolnišnice, vodnjake, šole v Afriki ... in mnogim omogočili številne ure izobraževanja in oskrbe.

Hvala mnogim občinam in županom, da ste sprejeli naše komune, materinske domove in druge bivalne skupnosti, da ste podprli naše delo tudi s financiranjem dela župnijskih Karitas ali pa ste nas vzeli kot partnerje pri reševanju posledic raznih naravnih nesreč.

Hvala tudi vsem medijem za korektno poročanje o našem delu. Najlepša hvala tudi tiskanim medijem, radijskim in televizijskim postajam, ki ste pripravljene odstopiti medijski prostor za posebne oddaje Karitas ali pa za oglaševanje dobrodelnih akcij in širjenje dobrodelnosti med širšo javnost.

V teh trenutkih bi se radi hvaležno spomnili tudi vseh dobrotnikov Karitas, ki ste/so podpirali naše delo v teh letih, tako posameznikov kot tudi podjetij. Hvala vam za vso pomoč, najsi je bila tako velika, da smo z njo lahko obnavljali hiše ali odpirali nove programe, pa tudi za vse majhne in skrite darove »ubogih vdov«, ki so dajale od svojega malega za tiste, ki so bili v še večji potrebi. Dragi dobrotniki, brez vaših darov ne bi mogli opravljati našega poslanstva za ljudi v stiski. Hvala za vsak vaš dar.

Ob koncu pa bi se radi zahvalili vsem, ki molite za nas, ki darujete svoje bolečine in trpljenje za vse naše napore, da bi služili človekovemu dostojanstvu, čuteče skrbeli za ljudi v stiski in bili glas revnih v družbi. •

**»Pesem nas druží!«
Mladi animatorji na pripravah v Portorožu**

**Pomembno je sodelovati, ne zmagati!«
Na srečanju z otroki in njihovimi družinami
v Cerkljah**

**»Ali sem vse dala v vrečko?«
Zaposleni iz tovarne Krka pomagajo pri pripravi
paketov ŠK Novo mesto**

**»Še skupno sliko za na Facebook!«
Prostovoljci, ki so pomagali pri
zahvalni maši na Brezjah, z nad-
škofom Stanislavom Zoretom**

**»Kako prijetno je v tem zelenju in miru, ki nas obdaja ...«
Stanovalci Doma Lenart na izletu v Mozirskem gaju**

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

